

מתוך: מכתבים לאישי המת

*
היום הסירו את שמך מתעודת הזהות שלי
עכשו השלטונות כבר יודעים
ואתה יכול להלך ליד
ללא כותרת.

אבל בלילות אזני נגועות עדין בקולותיה
עיני משיקות לחלומות שהותרת בי.

בבואתך מקיפה אותי בלכתי כהטל של דבר שהיה
ובראשי נטעות פקעות רדומות של זכרון
לגדל בתוכן את דמותך כרותת השם.

*
הבית הזה הפך לבועה מרפדת
גבולות הקיר קרבים ונוגעים בעורי
פרורי אהבתך וזעמה מרחפים
כאבק בקרני שמש

ואני נעה בו כבלון מרחף
שמתמלא בהליום של הכפשות
הן מושכות אותי מעלה ומטילי הזכרון חוזרים
להצמיד אותי אל הרצפה הקרה.

*
גופי עטוף ומעכה בגופך
כמו הטבלתי בשעוה רותחת
והקפאתי בתוך ענן ברד שאגר זעמו.

עכשו צריך להזהר – שלא לבוא אל הקר
ולא להתקרב לשלהבות של קרני שמש –

שלא לאבד בי את גופך, לא להקל עלי
לשמר אותך בתוכי יום יום,
באלפי פסות חמות.

6.6.2010

מפגש משפחתי

מפגש משפחתי באלסינור. רוח המלט האב
פוגשת את רוח המלט הבן. היא לא זוכרת אותו, וכמוכן
איננה חוזרת על הצווי "זכר אותי!" זכרון

הוא מחלה נפוצה בארצות החיים. אבל
רוח המלט הבן טרם החלימה ממנה כליל. היא פונה
לרוח המלט האב בשאלה: "בשכבר הימים

"לא היית אבי?" אבל התרנגולים
פוצעים במקורם חסר הלב את החשכה. מהפצעים
נגר אור של שחר שבו מתפוגגים

גם אבא, גם בן.

דו-שיח

נוגע בלחש, הוא נבהל מהתשובה
של הכתף שלה, אשה
שנרדמה לידו בקרון רכבת. "הגעת", הוא

מתחרט. היא מוליכה אותו בעיניה וכבר
מוסרת לאמוץ. "לא תודה", היא
פורקת מהמדרך מזודה מלאה כבדויות. אויר

מלא ריקויות משמש לו חמר להסתגלות, מה
שמדיר לו את השנה
עמוד חשמל אחר עמוד חשמל.